

[Damsgaard.]

også i mange tilfælde for lidet oplysende, hvis der da i det hele taget er anført sådanne anmærkninger, hvad der i øvrigt ofte slet ikke er. Finansudvalget har derfor også tidligere bedt finansministeren om over for samtlige ministerier og styrelser at indskærpe, at alle tekstanmærkninger for fremtiden må være ledsaget af fyldestgørende anmærkninger, og jeg går også ud fra, at dette vil ske.

Det finanslovsforslag, som nu er til tredje behandling, vil være den økonomiske ramme om statens virke i det kommende finansår, men der disponeres hermed over en så stor del af den samlede nationalindkomst, at det må ses i nøje sammenhæng med den almindelige økonomiske udvikling i samfundet.

Der er nu gået godt et års tid, siden den nuværende regering trådte til, og en uheldig økonomisk udvikling er i denne periode blevet vendt til det bedre. Det vil jeg dog gerne have lov til at fremhæve i modsætning til det ærede medlem hr. Grünbaums meget dystre tale. Hvor de første måneder af 1968 var præget af vigende beskæftigelse og vigende produktion, har de første måneder af 1969 været præget af voksende beskæftigelse og voksende produktion og vel ikke mindst af en større fortrøstning til fremtiden, både i erhvervene og på de enkelte arbejdspladser. Det skal selvfølgelig ikke heller af mig forties, at der er adskillige og betydelige områder, hvor vilkårene endnu langt fra er tilfredsstillende, men alligevel har vi lov til at sige, at vort samfund i dag står stærkere, sundere, end det gjorde for et år siden. Jeg tror også, at der i befolkningen er et stærkt ønske om, at denne fremgangslinje i økonomien skal fastholdes og udbygges.

En sund økonomi er det nødvendige fundament for, at de offentlige opgaver kan løses bedst muligt og der samtidig kan blive mest muligt også til den enkeltes råden til forbrug og investering. Vort samfund er jo inde i en vældig udvikling, hvor løsningen af de offentlige opgaver også er vigtige og positive bidrag til, at de private erhverv kan fortsætte denne produktionsfremgang, og hvor det er naturligt, at vi diskuterer, hvordan vi vil anvende de nye muligheder, som kommende års produktionsfremgang giver os. Vi må blot gøre os klart — som hr. Jørgen

Jensen netop sagde — at ikke alle ønsker, heller ikke alle ønsker, der fremkommer, der forekommer os rimelige måske og velbegrundede, kan opfyldes straks og på én gang. Jeg kan sige det sådan, hvis vi prøver på at tage fremtiden på forskud — og det har vi vel gjort i for høj grad tidligere — så risikerer vi at sætte fremtiden over styr.

De samlede drifts- og anlægsudgifter efter det finanslovsforslag, vi her behandler, ligger 2½-3 milliarder kr. højere end efter indeværende års finanslov. Selv om en del af dette beløb er reserver afsat til imødegåelse af pris- og lønstigninger siden budgetmaterialets udarbejdelse, er der tale om en ganske betydelig udvidelse af det offentliges indsats på mange felter. Set i forhold til de tidligere års voldsomme udgiftsstigninger er der imidlertid — jeg tror, jeg også sagde det ved første behandling af finanslovsforslaget, men lad mig gentage det — tale om en blød opbremsning, der er ikke tale om en katastrofeopbremsning, der kunne slå noget i stykker, men om en opbremsning, der bringer hastigheden nærmere det forsvarlige og afpasser den bedre efter forholdene. Og der er unægtelig i forholdene både ude og hjemme adskillige træk, som kan mane til varsomhed, hvis den økonomiske sanering, som er nået, ikke på ny skal bringes i fare, som det så ofte før er sket, selv om det var under andre regeringer.

Ikke mindst prisstabiliseringen har skabt tillid i befolkningen til de tre partiers politik, og denne tillid skal vi fastholde. Med virkningerne både af de afsluttede og de igangværende indkomstforhandlinger og med det foreliggende statsbudget, hvor regeringen har strakt sig så langt som forsvarligt over for ønskerne om øget offentlig indsats, er der meget snævre grænser for yderligere forbedringer i det kommende finansår, i hvert fald hvis den økonomiske sanering skal fastholdes, og jeg vil gerne, så stærkt som jeg nu kan, opfordre regeringen til fasthed i den henseende. I løbet af det sidste års tid er nået en prisstabilisering, som har bremset den stadige udhuling af lønninger, indkomster og opsparing, og som har styrket vor konkurrenceevne over for udlandet.

Trods de udsving, som fra tid til anden vil ske i renten, har vi i dag et væsentlig lavere renteniveau, specielt for obligationer,